

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 186-187 1-16 Αὐγούστου 2006

Ὁ ἄλογος αὐθορμητισμός

ρομέας στή σύγχρονη πίστα τοῦ βίου καί, ταυτόχρονα, παρατηρητής καί μελετητής τοῦ πλαισίου τῆς μοντέρνας ὀριοθέτησης τῆς ἀξίας τῆς ἐλευθερίας, δικαιούμαι νά συνοψίσω τίς κρίσεις μου καί τίς ἀποτιμήσεις μου. Νά παραδόσω στίς συνειδήσεις τῶν συν-αθλητῶν μου καί νά καταθέσω, σέ πίστιση τῶν αὐριανῶν ἐρευνητῶν, τήν προσωπική μου ἀνησυχία, γιά τήν ἄγρια ἐκμετάλλευση τῆς ἀτίμητης προικοδότησης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τῆς «ἐλλογνης» καί αὐτοδέσποτης ἐλευθερίας.

Στόν αἰῶνα τοῦ ἄκαμπτου ρασιοναλισμοῦ, πού ζοῦμε καί ὀργανώ-
νουμε τή ζωή μας, ἀποδεχόμαστε, ἀνέλεγκτα, ὅλοι μας μιά «ἔξω-
θεν» μεθόδευση, πού καταλύει τόν ἔλλογο ἔλεγχο καί ἀκυρώνει τή
φωτισμένη κρίση. Μᾶς σβήνει τόν κώδικα ἠθικῆς, πού τροchioδρομεῖ,
γόνιμα καί δημιουργικά, τήν ἀνθρώπινη συμπεριφορά. Μᾶς καταργεῖ
τό δικαίωμα σύνταξης κανόνων, πού εὐαισθητοποιοῦν τά ἀντανα-
κλαστικά τοῦ νοῦ μας καί τῆς καρδιάς μας. Καί εἰσάγει στή ζωή μας,
ὡς μοναδικό μοντέλο ἐλεύθερης διακίνησης, τήν αὐτοπαράδοσή μας
στίς αὐθόρμητες ἐπιλογές τῆς στιγμῆς.

Ο,τι γεννιέται, αἰφνίδια, μέσα μας, σάν ὄραμα καί σάν ἐπιθυμία,
ὅ,τι μᾶς συνεπαίρνει ἐπικάιρα καί ἀποσπασματικά, ἀποτελεῖ,

κατά τόν κανόνα αυτό, ξναυσμα καί κίνητρο, γιά αὐτοπροσδιορισμό καί γιά πράξη ἐλευθερίας. Ἐμπνευση καί παρόρμηση, γιά τή συγγραφή κάποιου σημαντικοῦ κεφαλαίου τῆς πρόσκαιρης, ἐπίγειας, ζωῆς μας. Καί ὅ,τι ἀποτελεῖ «ἄλογη», «ἐκ συναρπαγῆς» ἀποδοχή καί προσαρμογή στίς «ἔξωθεν» προπαγάνδες καί διαφημίσεις, στά πλαστά δράματα πού εἰσάγουν τά φανερά ἢ μυστικά ἐπιτελεῖα καταδυνάστευσης καί ἐκμετάλλευσης τοῦ προσώπου μας, μᾶς ζωγραφίζονται καί μᾶς ἐπιβάλλονται, ὡς αὐτονόμητη ἐνεργοποίηση τοῦ προνομίου τῆς ἐλευθερίας μας. Ὡς δικαιοματική αὐτονόμηση καί ἀποδέσμευση ἀπό τά στενά καί καταπιεστικά σχήματα τοῦ παρελθόντος. Καί ὡς καλπασμός στήν πρόοδο καί στή δοκιμή τῶν καινούργιων ἐμπειριῶν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Απλή ἐρώτηση, στόν ἑαυτό μας καί στά πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός μας, ἀρκεῖ νά ἐντοπίσει καί νά προσδιορίσει τό μέγεθος καί τό βάρος τῆς ἀστοχίας μας καί τῆς εὐθύνης μας. Ὅταν αὐτοπαράδινόμαστε στόν ἄλογο αὐθορμητισμό μας, δέν ἀξιοποιοῦμε τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας μας. Φιμώνουμε τόν ἐρευνητικό λογισμό μας καί τήν καθαρή κρίση. Καί κατρακυλοῦμε «ἄλογα» στό αἶσθημα καί στήν παρόρμηση τῆς στιγμῆς. Παύουμε νά λειτουργοῦμε σάν προνομιοῦχα πλάσματα, μέ προσωπικό σχεδιασμό καί μέ ὑπευθυνότητα. Καί εὐθυγραμμίζομαστε, ἄκριτα καί ἀνέλεγκτα στίς πονηρές εἰσηγήσεις τοῦ πρώτου παραγωγοῦ καί ἐμπορίου ὀνείρων καί τοῦ πρώτου ἐκμεταλλευτῆ τῆς ἀκρισίας μας.

Τό ἐπόμενο βῆμα, μετὰ τήν ἄλογη αὐτοεγκατάληψη στόν αὐθορμητισμό μας ἢ στή διαφήμιση, εἶναι τό βύθισμα στήν ἀποτυχία καί στήν ἀπόγνωση. Κάπου, στή στροφή τοῦ δρόμου, ἐκεῖ, πού τό μάτι μας διακρίνει τά σημάδια τῆς λαθεμένης πορείας ἢ ἀνακαλύπτει, σέ κοντινή ἀπόσταση, τίς τερματικές πινακίδες, τό σκοτάδι ἐπικάθεται στόν ὀρίζοντα τῆς ψυχῆς μας. Τά ὄνειρα πέφτουν μπροστά μας θρυμματισμένα. Ἡ ἀνάστροφη κίνηση, πρὸς τήν πραγματική ἐλευθερία, μᾶς παρουσιάζεται δύσκολη, σχεδόν ἀδύνατη. Καί τό πένθος τῆς ψυχῆς γίνεται ὁ μοναδικός μας σύντροφος, ἴσαμε τή χάραξη τοῦ ἐπίλογου, πού εἶναι ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου.

Επιλογή, δίχως τή λογική ἐπεξεργασία τῶν ἐνδεχόμενων, πού ἐκτυλίσγονται μπροστά μας, δέν εἶναι «ἐλευθερία». Καί αὐτοπαράδοση στόν τυφλό αὐθορμητισμό μας, δέν ἀποτελεῖ ἀξιοποίηση τῶν προνομίων τοῦ «λόγου» καί τῆς ὑπεύθυνης συγγραφῆς τῆς προσωπικῆς μας βίβλου.

Καί... παπίσκος καί... τρομοκράτης

Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέν ἀνέχθηκε ποτέ τήν παπική ὑπερεξουσία. Ἡ Ἀποστολική μας Παράδοση καί ἡ πρακτική τῶν μεγάλων Πατερικῶν ἀναστημάτων παγίωσαν τό θεσμό τῆς Συνοδικότητος καί διαμόρφωσαν τό ἐπισκοπικό ἦθος «ἐν ταπεινοφροσύνῃ» καί «ἐν πατρικῇ ἀγάπῃ».

Οἱ ἐξαιρέσεις δέν ἔλειψαν. Καί οἱ πληγές, πού προκάλεσαν οἱ «φιλοπρωτεύοντες» (Γ' Ἰωάν. 9), οἱ Παπίσκοι, ταλαιπώρησαν καί ταλαιπωροῦν τό ἐκκλησιαστικό Σῶμα. Ἡ ἀνταλλαγή τῆς πατρότητας μέ τήν ἀκαμψία καί τήν τραχύτητα τοῦ ἄκρατου ἡγεμονισμοῦ λειτουργεῖ ὡς καταλυτικός πειρασμός στήν αὐλή τῆς Συνοδικῆς μας διοίκησης. Κολπώνει ὁράματα κοσμικῆς ὑπερύψωσης. Καί ἁλώνει τίς συνειδήσεις μικρότερης ἢ μεγαλύτερης μερίδας τῶν κατεστημένων ποιμένων. Ἡ νοσταλγία ἡ ἡ δοκιμή τῆς «παπασύννης» γίνεται ψυχικό ὑπόβαθρο γιά κείνους, πού δέν «εἰσέρχονται διά τῆς θύρας εἰς τήν αὐλήν τῶν προβάτων, ἀλλά

ἀναβαίνουν ἀλλαχόθεν» (Ἰωάν. ι' 1). Καί τό ἀποτέλεσμα, πού προκύπτει, εἶναι ἡ τραγικότητα. Τό ποιμαντικό διακόνημα εὐτελίζεται. Καί ὁ εὐτελισμός ἀποτυπώνεται ὡς «ἐκπτώση» καί ὡς προδοσία τῆς μεγάλης, τῆς ἱερότατης ἀποστολῆς.

Μέ βαρειά καρδιά καί μέ ἄμετρη θλίψη, ἀναγκάζομαι νά δακτυλοδείξω καί νά στιγματίσω ἓνα σύγχρονο Ἐπίσκοπο, τόν Μητροπολίτη Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιο, πού-οὔτε λίγο, οὔτε πολύ-μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ πένθους τῆς Μεγάλης Τετάρτης, λειτούργησε ὄχι ὡς πατέρας καί ποιμένας, ἀλλά ὡς Παπίσκος καί ὡς τρομοκράτης.

Χρέος νά δώσω στούς ἀναγνώστες μου τό χρονικό τῆς κρίσης, πού ἔκανε τό Μητροπολίτη Ἀμβρόσιο ἀλλόφρονα. Ἐχασε τήν ἐπισκοπική νηφαλιότητα-ἂν τήν εἶχε-καί, μέ τίς ἐπιπόλαιες ἀντιδράσεις του, συντάρaxε καί ἀπροσσανατόλισε πνευματικά τήν ἐκκλη-

σιαστική κοινωνία του Αίγειου, μέσα στην καρδιά της Μεγάλης Έβδομάδας.

Ο Μητροπολίτης Άμβρόσιος είχε τό «ξέσωθεν» έρέθισμα ή τήν «ξέσωθεν» έμπνευση νά παραχωρήσει, στή ρωμαιοκαθολική κοινότητα τής περιοχής, Ναό, γιά τήν άσκηση τής λατρείας τής. Ο Θεολόγος καθηγητής του 2ου Γυμνασίου Άρρένων Αίγειου Π. Σ., ό υπεύθυνος γιά τήν ιστορικά καί έκκλησιαστικά σωστή ένημέρωση καί διαπαιδαγώγηση τής νέας γενιάς, θεώρησε χρέος του νά κρίνει δημόσια, ως άκομψη καί έκκλησιολογικά άπαράδεκτη αύτή τήν παραχώρηση. Η γνώμη του καί πρότασή του ήταν, ή ρωμαιοκαθολική κοινότητα νά φροντίσει, «έξ ίδίων», γιά τήν άνοικοδόμηση οίκου λατρείας καί νά μή δεσμεύσει Ναό, πού βρίσκεται στή διάθεση καί στή χρήση τών Όρθοδόξων.

Η αντίδραση του καθηγητή, πού έκδηλώθηκε δημοσιογραφικά, λίγο πριν από τό Πάσχα, έρέθισε τόν Μητροπολίτη σέ τέτοιο βαθμό, πού έχασε τήν αύτοκυριαρχία του. Τή βίωσε ως έπανάστατική εξέγερση, ένάντια στό δικό του, δεσποτικό σκήπτρο. Ός θρασύτατη άνυπακοή στή «σοφή» καί μοναδικά υπεύθυνη γνώμη του. Καί ως προσβολή στό «στιλπνό» έπισκοπικό του ίματζ. Η άπόκρισή του υπήρξε σπασμωδική καί βίαιη. Έκστρατεία γιά κατατρόπωση καί έξουθένωση του «υποτιθέμενου» έχθροϋ. Άγώνας γιά τή διάσωση του «παπικού άλαθήτου» του.

Θά μπορούσε, ήρεμα καί άνετα, μέ δική του άνακοίνωση, νά δημοσιοποιήσει, στό ποίμνιό του καί σ' όλόκληρη τήν προβληματισμένη κοινωνία, τήν άλλη άποψη. Τή δική του άποψη, πού

τή βίωνε ως τή μόνη σωστή. Καί τίς ενέργειές του, πού άκύρωσαν τό σχεδιασμό παραχώρησης του Όρθοδόξου Ναού στους έτερόδοξους. Νά πείσει τούς πάντες, πώς ή δική του έπιλογή είχε-άν είχε-έρείσματα στή μακραίωνη έκκλησιαστική μας παράδοση. Όπότε, ό σάλος θά κόπαζε. Ο λαός θά χαιρόταν τή λεβεντιά καί τήν ικανότητα του Έπισκόπου του. Καί ό αντίρρησης καθηγητής θά έσκυβε νά του φιλήσει τό χέρι.

Άντί γιά μιά τέτοια, νηφάλια καί ποιμαντικά δυναμική κίνηση, ό κ. Άμβρόσιος προτίμησε νά άφεθεϊ, άσυγκράτητος, στίς δεσποτικές παρορμήσεις του. Καί χωρίς νά σεβαστεί τό λειτουργικό κλίμα τής Μεγάλης Έβδομάδας, έδωσε έντολή νά κληθεϊ ό καθηγητής στό Μητροπολιτικό Μέγαρο. Φαινομενικά, γιά νά συζητήσουν θεολογικά, δηλαδή θεωρητικά καί άπό περιωπή έπιστημονικού ένδιαφέροντος τό πρόβλημα, πού δημιουργήθηκε. Ούσιαστικά, γιά νά τόν συνετίσει(!) καί νά τόν φιμώσει.

Ο καθηγητής θεώρησε, πώς μιά συζήτηση, σέ κλειστό χώρο, θά ήταν άσκοπη καί άπρόσφορη. Δέ θά περνούσε τίς «έκατέρωθεν» άπόψεις στον προβληματισμένο λαό. Καί δέ θά έδινε τήν εύκαιρία νά άναπαυθεϊ καί νά ήρηνεύσει τό έκκλησιαστικό πλήρωμα. Εύγενικά άπάντησε στον έκπρόσωπο τής Μητρόπολης: «Δέν θά έρθω. Γιατί σκέφθηκα, πώς ό,τι είχα νά πω τό είπα δημόσια. Καί δημόσια άπάντηση δέν πήρα. Δέν έπρεπε, λοιπόν, νά γίνει αύτή ή συνάντηση πριν τήν άποκατάσταση δημοσίως κάποιων θεμάτων».

Άν σταθμίσει κανείς μέ κοινωνικά κριτήρια τή συμπεριφορά του καθηγητή, θά συμπεράνει, πώς ή άρνηση

του νά προσέλθει στή Μητρόπολη γιά μονόπλευρη «μετεκπαίδευση» καί γιά «πλύση ἐγκεφάλου», ἦταν ἀναφαίρετο δικαίωμά του. Κανένας δέν μπορεῖ καί δέ δικαιούται νά τοῦ καταλογίσει εὐθύνες. Καί, πολύ περισσότερο, δέ νομιμοποιεῖται νά τόν καταστήσει ὑπόδικο καί ὑπόλογο. Ἀλλά καί ἂν τόν ἀντιμετωπίσει μέ αὐστηρά ἐκκλησιαστικά κριτήρια, τό αἴτημά του νά ὑπάρξει μιά δημόσια, μητροπολιτική, ἀνακοίνωση, πού νά παρέχει ἐξηγήσεις καί νά διδάσκει τήν εὐπρέπεια στό λαό, εἶναι καί νόμιμο καί σύμφωνο μέ τίς προδιαγραφές τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος, ὅμως, ἔδειξε πώς δέ διέθετε τήν ἀπαραίτητη θεολογική παιδεία καί τό ἐξαγιασμένο ἦθος, ὥστε νά ἐνεργήσει ὡς ποιμένας καί ὡς παιδαγωγός ὁλόκληρης τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Στό ἄκουσμα, ὅτι ὁ καθηγητής ἀρνήθηκε νά πάει στή Μητρόπολη, «ἄναψαν τά δεσποτικά του λαμπάκια». Ἔγινε ἔξαλλος. Καί δίχως νά συντρέχουν οἱ περιστάσεις, δίχως νά ὑπάρχει παράπτωμα, πού νά προσδίδει τήν πίστη, δίχως νά τηρηθοῦν οἱ ἀπαράβατοι Ἱεροί Κανόνες, ἐξήγγειλε ἀφορισμό καί ἀποκοπή ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνός τίμιου ἐκπαιδευτικοῦ καί θεράποντα τῆς ἱερῆς ἐπιστήμης τῆς Θεολογίας. Μόνη αἰτιολόγηση τοῦ σκληροῦ μέτρου πρόβαλε τό γεγονός, ὅτι ὁ καθηγητής ἀρνήθηκε νά ἀνταποκριθεῖ στήν πρόσκληση τοῦ Μητροπολίτη του καί νά προσέλθει στό Μητροπολιτικό Μέγαρο νά συζητήσουν, θεολογικά καί ἀκαδημαϊκά, κάποια προβλήματα. Καί μόνη, κυριολεκτικά στρεβλωμένη, διαλεκτική τῆς ἀπόφασής του, ἐμφάνισε τό ἐπιχείρη-

μα, ὅτι, μέ τήν ἄρνησή του, ὁ καθηγητής «ἀπέκοψε τόν ἑαυτό του ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» καί, κατά συνέπεια, δέν ἔχει τό δικαίωμα, ἀπό δῶ καί πέρα, νά μετέχει στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί σέ ὅλα τά ἄλλα Μυστήρια!

Μεταφέρω, γιά πληρέστερη ἐνημέρωση, ὁλόκληρο τό κείμενο τοῦ πληροφοριακοῦ δελτίου, πού συνέταξε ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος καί τό ἐξαπέλυσε κατά τήν πένθιμη μέρα τῆς Μεγάλης Τετάρτης.

«ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑ-
ΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

Μεγ. Τετάρτη, 19 Ἀπριλίου 2006

ΜΙΚΡΟΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ

Μέ σημερινή ἀπόφασή του, ἡ ὁποία κατέστη ἀναπόφευκτη καί συγχρόνως ἀναγκαία, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἀμβρόσιος ἐπέβαλε στόν Θεολόγο καθηγητή κ. Π... Σ...(*) τό ἐπιτίμιο τοῦ μικροῦ ἀφορισμοῦ ἢ τῆς ἀκοινωνησίας, δηλ. ἀπαγόρευσε τή μετάδοση τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί τήν τέλεση τῶν λοιπῶν ἁγιαστικῶν πράξεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέχρι νεωτέρας.

Τήν ἀπόφαση αὐτή κατέστησεν ἀ-

(*) Στά κείμενα, τῆς «Ἐνημέρωσης» καί τῆς «Ἐγκυκλίου», πού τή συνοδεύει ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος δημοσιοποιεῖ πλήρως τό ὄνομα τοῦ Θεολόγου καθηγητή. Αὐτό, φυσικά, ἀποτελεῖ συκοφαντική δυσφήμιση, ἔγκλημα, πού τιμωρεῖται ἀπό τό Νόμο.

ναγκαίαν ή άρνηση τοῦ κ. Σ..., ὅπως προσέλθῃ στό Γραφεῖο τοῦ Ἐπισκόπου του γιά νά συζητήσουν θεολογικά τινα ζητήματα, τά ὁποῖα ὁ κ. Καθηγητής ἔχει θέσει ἐπανειλημμένως στήν κοινή γνώμη διά δημοσιευμάτων του στόν τοπικό Τύπο καί ὄχι μόνο μέ ἀφορμή τήν δῆθεν παραχώρηση Ναοῦ σέ ἐτεροδόξους, μιά παραχώρηση πού οὔδέποτε συνέβη.

Στήν πρόσκληση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας ὁ κ. Σ... ἀπάντησε: "Γραπτῶς καί δημοσίως ἔχω καταγγεῖλει τόν Μητροπολίτη δι' ὠρισμένα ζητήματα. Ἐάν δέν μοῦ ἀπαντήσῃ δημοσίως εἰς αὐτά, δέν δύναμαι νά προσέλθω στό Γραφεῖο του".

Δέν εἶναι μαθητής τοῦ Γυμνασίου του ὁ Μητροπολίτης μας, γιά νά τοῦ ὀρίζῃ ὁ κύριος Σ... τί πρέπει νά κάμῃ στά πλαίσια τῶν καθηκόντων του. Διέπραξε θανάσιμον σφάλμα, τό ὁποῖον ὀχληθεῖς, ἡρνήθη νά ἐπανορθώσῃ.

Μέ τόν τρόπο αὐτό, δίχως ἄλλο, χωριζόμενος ἀπό τόν Ἐπίσκοπό του καί διακόπτοντας τήν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν" κατά τήν ἐκκλησιαστική ὁρολογία, μέ δική του ἀπόφαση καί πρωτοβουλία, ὁ κ. Σ... ἔθεσε τόν ἑαυτό του ἐκτός Ἐκκλησίας! Ἡ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτη μας ἔχει ἀπλῶς διαπιστωτικό χαρακτήρα, κατέστη δέ ἀναγκαία, παρά τήν ἱερότητα τῶν ἡμερῶν τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Ἡ Ἀπόφαση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας γνωστοποιεῖται ἤδη πρὸς τοὺς Αἰδεσιμωτάτους Ἐφημερίους μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 882/245/19.04.06 Ἐγκυκλιό του, ἡ ὁποία ἔχει ἄμεση ἐφαρμογή.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ»

σης» καί σέ προχωρημένη ὥρα τῆς Μεγάλης Τετάρτης, ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος συνέταξε μακροσκελέστατη ἐγκύκλιο, πρὸς τοὺς ἐφημερίους τῆς περιοχῆς, μέ τή σκοπιμότητα νά τοὺς ἐνημερώσῃ γιά τήν ἐπιβολή τοῦ «μικροῦ ἀφορισμοῦ» στόν καθηγητή καί νά τοὺς διατάξῃ νά τηρήσουν μέ συνέπεια καί ἀκρίβεια τήν ἀπόφασή του. Ὁ ἴδιος σημειώνει στήν ἐπικεφαλίδα τῆς, πῶς τήν ἐγκύκλιο τῇ συνέταξε «Μεγάλη Τετάρτη Ἑσπέρας, τῇ 19ῇ Ἀπριλίου 2006». Ἐνῶ οἱ νυχτερινές ὥρες, πού προχωροῦσαν, ὀδηγοῦσαν στό Γολγοθὰ καί «στά γενόμενα», ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ «ἐμπνέων ἀπειλῆς καί φόνου» (Πράξ. θ' 1), ἔδινε ἐντολές νά ἐξωπεταχτεῖ ὁ δάσκαλος τῆς πατρογονικῆς εὐσέβειας ἀπό τήν Τράπεζα τῆς Ἀγάπης καί τῆς Κοινωνίας μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Καί κατέκλεισε τήν ἐμπρηστική ἐγκυκλιό του μέ τή δήλωση:

«...Κηρύσσομεν ἀσυγχώρητον τόν ὡς εἴρηται καθηγητήν διά τήν δι' ἔργων τε λόγων ἐπιδειχθεῖσαν ἀσέβειαν καί καταφρόνησιν κλπ. τοῦ Ἐπισκόπου του, ἐπιβάλλομεν δ' αὐτῷ τόν μικρόν ἀφορισμόν, ἥτοι στέρησιν τῆς Θείας Κοινωνίας καί τῶν λοιπῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας.... Οὐδεὶς ἕτερος τῶν ἐκκλησιαστικῶν δύναται νά ἀκυρώσῃ τό ἐπιβαλλόμενον ἐπιτίμιόν του. Τό ἐπιτίμιον τοῦτο τοῦ μικροῦ ἀφορισμοῦ ἐπιβάλλεται προσκαίρως καί διά λόγους παιδαγωγικούς μόνον, προκειμένου ὁ Θεολόγος κ. Σ... νά ἀσχοληθῇ ὀλίγον τι καί μέ τήν διδασκαλία τῶν Ἀγίων Πατέρων περὶ Ἐκκλησίας καί Ἐπισκόπου. Ἐτοιμῶς ἔχομεν, ἵνα δεχθῶμεν τήν μετάνοιαν αὐτοῦ, ἐάν αἰσθανθῇ τήν πρὸς τοῦτο ἀνάγκην ἢ

Σάν συνέχεια αὐτῆς τῆς «Ἐνημέρω-

καί νά ὀδεύσωμεν πρὸς ἐπιβολήν τοῦ μεγάλου ἀφορισμοῦ, ἐάν τοῦτο καταστή ἀναγκαῖον, κατὰ τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας ἵπᾱν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καί εἰς πῦρ βάλλεται" (Ματθ. γ' 10). Ἡ Ὁρθοδοξία μας δέν κινδυνεύει, ἐάν ἐπιτραπῇ σέ κάποιους Ρωμαιοκαθολικούς νά τελέσουν τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα σέ κάποια αἵθουσα, καθὼς μάλιστα ἔχουν τό δικαίωμα τοῦτο καί ἐκ τοῦ Συντάγματος! Κινδυνεύει ὅμως ἀπὸ κάποιους "ὑπερασπιστάς" τῆς Ὁρθοδοξίας μας, οἱ ὅποιοι ὑποτιμοῦν τὴν εὐαισθησίαν τοῦ Ἐπισκόπου των. Ἡ δημιουργία σχίσματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἀσυγχώρητον ἔγκλημα, ἡ δέ παρώτρυνσις τῶν πιστῶν νά καταφρονήσουν τοῦ Ἐπισκόπου των εἶναι ἀόπειρα ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος.

Ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῆς παρούσης εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' ὅλους. Καλὸ Πάσχα, ἀδελφοί καὶ πατέρες».

Δέν ξέρεי κανεῖς, ποιά διαστρεβλωμένη θέση τοῦ Ἀμβρόσιου νά παρουσιάσει καὶ πῶς νά τὴ σχολιάσει. Κάνοντας, ἀναπόφευκτα, μιά σύμπτυξη τῶν ἐρωτηματικῶν καὶ τῶν προβληματισμῶν, ξεκινᾶω ἀπὸ τὴ διερεύνηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού ἐπικαλεῖται, γιὰ νά καλύψει τὴν παπικὴ ὑπερέξαρση τοῦ προσώπου του καὶ τὴν ἀσυγχώρητὴ αὐθαιρεσία του.

1. Στὴν ἐγκύκλιό του ἀναφέρει, ὅτι προχώρησε στὴν ἀπόφαση νά ἀποκόψει τό Θεολόγο καθηγητὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, στηριγμένος στὸν 56° Κανὸνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, «ὁ ὅποιος ἐπιβάλλει νά ἀφορίζεται ὁ Πρεσβύτερος ἢ ὁ Διάκονος πολλῶ

δέ μᾶλλον ὁ λαϊκός, ὅστις ὑβρίζει τὸν Ἐπίσκοπόν του...».

Μεταφέρω αὐτοῦσιο τό κείμενο τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα, γιὰ νά ἐπισημάνω καὶ νά ὑπογραμμίσω μιά πλαστογραφία:

«Εἴ τις κληρικός ὑβρίσῃ τὸν Ἐπίσκοπον, καθαιρεῖσθω· ἄρχοντα γάρ τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἔρεῖς κακῶς».

Ὅπως ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης, ἡ συμπληρωματικὴ φράση: «πολλῶ δέ μᾶλλον ὁ λαϊκός», δέν ὑπάρχει στό κείμενο τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα. Ἀποτελεῖ «τσόντα», πού τὴν προσκόλλησε αὐθαίρετα ὁ Ἀμβρόσιος, γιὰ νά προεκτείνει τὴν ἰσχὺ τοῦ Κανόνα καὶ στό λαϊκὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ δέν ἐξήγησε, ποιὸς τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσία, νά προσθέτει «τσόντες» στοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ νά τοὺς μετασκευάζει, ἀνάλογα μέ τίς προτιμήσεις του τῆς κάθε στιγμῆς;

Ἡ προσθήκη «τσόντας», ἀπὸ μόνη της, ἀποτελεῖ πράξη παραχάραξης Ἱερῶν Κειμένων καὶ καθιστᾶ ὑπόλογο τό δράστη. Ἄν, αὐτὴ τὴ στιγμὴ λειτουργεῖ ὑπεύθυνα καὶ ἀδιάβλητα ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δέν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν πνευματικὴ συγγένεια Χριστόδουλου καὶ Ἀμβρόσιου, εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἐγκαλέσει τὸν πλαστογράφο Μητροπολίτη, νά τὸν δικάσει καὶ νά τοῦ ἐπιβάλει τὴν αὐστηρότατη ποινὴ τῆς καθαιρέσεως.

Τίς «τσόντες», συνηθίζουν νά τίς προσαρτοῦν ὑποπτα πρόσωπα, στίς ὑποπτες κινηματογραφικὲς ταινίες, ὅχι, ὅμως, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι, στοὺς ἐπικυρωμένους πολλαπλῶς καὶ ἀναλλοίωτους Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

2. Ὁ Ἱερός Κανόνας, ἐμφανέστατα, ἀναφέρεται στὴν ἀνοίκεια πράξη ἐξύβρισης τοῦ Ἐπισκόπου ἀπὸ κληρικό.

Στό βιβλίο μάλιστα «Σύνταγμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων» τῶν Ράλλη καί Ποτλή, μετά τή λέξη «ὕβρισοι» γίνεται καί παραπομπή σέ ἄλλη γραφή, στήν ὁποία προστίθεται καί τοῦτο: «*εὕρηται ἄλλα-χόθι, ἀδίκως*». Καί αὕτη ἡ γραφή υπομνηματίζει, ὅτι ὁ ὑβριστής κληρικός θά τιμωρηθεῖ, μόνον ἂν ἡ ἐξύβριση ἔγινε «ἀδίκως». Ἄν, σέ κλίμα βρασμοῦ, γιά πραγματικά παραπτώματα τοῦ Ἐπισκόπου του, ξεστρατίσει σέ ὑβριστικό σχόλιο, πρέπει νά ἀντιμετωπίζεται μέ ἐπιείκεια καί νά ἀποφεύγεται ἡ ἔσχατη ἐπιτίμησή του.

Ἀνεξάρτητα, ὅμως, ἀπό ὅλα αὐτά, στήν περίπτωση τοῦ καθηγητή Π. Σ..., πού δέν εἶναι κληρικός καί δέν ὑπάγεται στήν ἐπιτιμητική διάταξη τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα, δέν ἔχουμε κἂν «ὕβρη». Ὁ καθηγητής δέν ὑβρίσει τόν Ἐπίσκοπο Ἀμβρόσιο. Καί αὐτό τό ὁμολογεῖ καί τό διακηρύττει ὁ ἴδιος ὁ Ἐπίσκοπος, πού τόν ἐγκαλεῖ καί τόν τιμωρεῖ. Στά δυό ἐπιτιμητικά κείμενά του, στήν «Ἐνημέρωση» καί στήν «Ἐγκύκλιο» ὁ Ἀμβρόσιος αἰτιολογεῖ τήν ἐπιβολή τῆς ποινῆς λέγοντας, ὅτι ὁ καθηγητής ἀρνήθηκε νά προσέλθει στή Μητρόπολη καί νά συζητήσει μαζί του. Δέν κάνει τόν παρμικρό ὑπαινιγμό, ὅτι τόν ἐξύβρισε. Ἐπομένως, ἡ ἐπίκληση τοῦ Κανόνα γιά τήν κάλυψη τῆς πράξης του, εἶναι μιά δεύτερη πλαστογραφία.

3. Ὑπάρχει καί τρίτο ἐρωτηματικό, πού τινάζει στόν ἄερα τήν ἀρχιερατική ἀξιοπρέπεια τοῦ κ. Ἀμβρόσιου.

Ὁ 56^{ος} Ἱερός Κανόνας θεσπίζει: «*Εἴ τις κληρικός ὑβρίσῃ τόν Ἐπίσκοπον, καθαιρεῖσθω*».

Ἀκόμα καί ὁ πρωτοετής φοιτητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τό γνωρίζει καί ὁ κ. Ἀμβρόσιος πρέπει νά τό ἔχει μάθει

ἀπό τήν ἐποχή, πού ἦταν φοιτητής, ὅτι τήν καθαίρεση δέν τήν ἐπιβάλλει, δίχως καμμιά ἄλλη διαδικασία, ὁ «παθών» Ἐπίσκοπος. Ὁ Ἐπίσκοπος, πού προσβλήθηκε, εἶναι ὑποχρεωμένος νά παραπέμψει τήν ὑπόθεση στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο. Στό Δικαστήριο αὐτό θά προεδρεύσει Ἐπίσκοπος ἄλλης Ἐπαρχίας, ἀποστασιοποιημένος ἀπό τόν «κατήγορο» καί ἀπό τόν «κατηγορούμενο» καί ἀμερόληπτος. Καί θά τηρήσει ὅλους τούς ὅρους, πού ἐπιβάλλει ἡ ἐκκλησιαστική δικονομία. Θά διατάξει τή διενέργεια ἀνακρίσεων, θά καλέσει τόν «κατηγορούμενο» σέ ἀπολογία καί θά συνεδριάσει, γιά νά μελετήσει, ἀπό κοινοῦ μέ τά ἄλλα μέλη τοῦ Δικαστηρίου τό φάκελλο καί τήν ετυμηγορία θά τήν ἐκδόσει τό Δικαστήριο.

Στή συγκεκριμένη περίπτωση δέν ἔγινε Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, ἀλλά μπάχαλο.

1. Ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος, ὄχι σάν Πάπας, ἀλλά σάν δικτάτορας καί τρομοκράτης, ἔβαλε κατά μέρος τούς ἐξουσιοδοτημένους ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες Δικαστές. Περιφρόνησε τή θεσμοθετημένη δικονομία. Καί, μόνος αὐτός, ὄντας διάδικος καί παθών, δίκασε, δίχως δίκη καί καταδίκασε τό Θεολόγο καθηγητή.

2. Δέ διόρισε, σύμφωνα μέ τήν ὑποχρέωση, πού εἶχε, ἀνακριτή. Καί, κατά συνέπεια, δέν ἔγιναν ἀνακρίσεις.

3. Δέν κάλεσε τόν «κατηγορούμενο» νά ἀπολογηθεῖ. Νά καταθέσει τόν πόνο του καί τήν ἀγωνία του καί, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, νά ἀνασκεύασαι τήν κατηγορία ἢ μέρος τῶν ἐγκλημάτων ἢ τῶν παρατυπιῶν, πού τοῦ ἀποδόθηκαν.

4. Δέ συνεδρίασε τό Ἐκκλησιαστικό

Δικαστήριο, γιά νά ἐξετάσει τόν ἀνακριτικό φάκελλο.

Μέσα σέ ἕνα ἀπόγευμα, τό ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Τετάρτης, ὁ «πληγείς» μέ τήν «ὑποτιθέμενη» ὕβριστική συμπεριφορά τοῦ καθηγητή, λειτούργησε καί ὡς μηνυτής καί ὡς ἀνακριτής καί ὡς ἀποδέκτης τῆς ἀπολογίας τοῦ «κατηγορούμενου» καί ὡς πολυπρόσωπο Δικαστήριο καί ὡς ἐκδότης τῆς τελικῆς ἀπόφασης.

Φρικτή ἔπαρση. Καί φρικτό τόλμημα.

Ὁ δεύτερος Ἱερός Κανόνας, πού ἐπικαλεῖται ὁ Παπίσκος Ἀμβρόσιος, εἶναι ὁ 121^{ος} «τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου».

Καί μόνη ἡ ἀνάγνωση τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα, προσανατολίζει στό νόημά του καί στή σκοπιμότητά του.

«Περὶ τῶν ἀμελούντων τῶν αὐτοῖς ἀνηκόντων λαῶν».

Εἶναι προφανέστατο, ὅτι ὁ Κανόνας αὐτός ἐλέγχει τήν ποιότητα τῆς ποιμαντικῆς δραστηριότητος τῶν Ἐπισκόπων. Στό σῶμα του, θεσπίζεται, ὅτι σέ περίπτωση, πού ὁ Ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς ἀμελεῖ καί δέν φροντίζει νά κερδίσει στήν «καθολική ἐνότητα» τοὺς λαοὺς, πού ὑπάγονται στή δικαιοδοσία του, νά ἀποκόπτονται οἱ περιοχές αὐτές καί νά κατακυρώνονται στοὺς εὐσυνειδητοὺς καί ἐπιμελεῖς Ἐπισκόπους τῶν γειτονικῶν Ἐπαρχιῶν.

Ἄν κανεὶς θελήσει νά συσχετίσει τό πρόβλημα, πού δημιουργήθηκε στό Αἴγιο μέ τήν ὁδηγία αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα, θά πρέπει νά καταλήξει στό συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νά τιμωρηθεῖ

ὁ Ἀμβρόσιος γιά дуό λόγους. Πρῶτον, γιά τήν ἀμέλειά του νά κερδίσει μέ τό μέρος του τό Θεολόγο καθηγητή. Καί, δεύτερον, γιατί, ὅχι μόνο δέν προσπάθησε νά κερδίσει τοὺς ἑτεροδόξους, πού ζοῦν στήν περιοχή του, ἀλλὰ συγκατατέθηκε νά τοὺς παραχωρήσει καί Ναό, γιά νά ἀσκοῦν ἐκεῖ τή λατρεία τους καί τόν προσηλυτισμό τους.

Μόνο τόν καθηγητή δέν στιγματίζει καί δέν ἐνοχοποιεῖ ὁ Κανόνας αὐτός.

Διαβάζοντας, ὅμως, τήν ἐγκύκλιο τοῦ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιου, συναντᾶμε καί μιὰ ἄλλη ἐπίκληση κανονικῆς διάταξης.

Γιά νά μὴν κουράζω τοὺς ἀναγνώστες μου μέ τήν παράθεση ἐκτεταμένου κειμένου, μεταφέρω αὐτούσια μόνο τή δική του ἀναφορά:

«Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν... γ) τήν κανονικὴν ἀπόκρισιν Ἰωάννου ἐπισκόπου Κίτρου (τέλη τοῦ ιβ' αἰ) πρὸς Κωνσταντῖνον ἀρχιεπίσκοπον Δυρραχίου, τὸν Καβάσιλαν περὶ τοῦ ἐάν πρέπει νά θάπτονται ὀρθόδοξοι Ρωμαῖοι ἐν Λατινικαῖς Ἐκκλησίαις, ψαλλόμενοι παρά τε Ρωμαίων καί Λατίνων ἐν ταυτῷ, καθ' ὅσον ἡ τῆς Γραφῆς ἀνάγνωσις, τῆς τε Παλαιᾶς καί τῆς Νέας, καί αἱ προσευχαί, καί αἱ μελωδίαί, καί οἱ θεοὶ ναοὶ καί αἱ προσκυνήσεις τοῦ τε τιμίου Σταυροῦ καί τῶν ἁγίων εἰκόνων κοινὰ εἰσὶ καί ἡμῖν"...».

Θέλω νά πιστεύω, πῶς καὶ στοὺς ἀναγνώστες μου, μετά τήν ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ κομματιοῦ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Μητροπολίτη Ἀμβρόσιου, δημιουργήθηκε ἡ ἴδια ἀπορία, πού δημιουργήθηκε καί σέ μένα.

Τί σχέση ἔχει ἡ ἀπόκριση τοῦ Ἐπι-

σκόπου Κίτρου Ἰωάννη μέ τόν ἀφορισμό τοῦ καθηγητῆ τοῦ Αἰγίου; Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωάννης δίνει ὁδηγίες γιά τόν ἐνταφιασμό τῶν ἀλλοδόξων. Ἕνα τέτοιο πρόβλημα δέν προέκυψε στό Αἷγειο. Καί ἕνα τέτοιο ἐρώτημα δέν ἀπασχόλησε τή Μητρόπολη καί τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα τῆς ἐπαρχίας Αἰγείου. Πῶς ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος σοφίστηκε νά ἐπικαλεσθεῖ αὐτό τό κείμενο τῆς ἀπόκρισης τοῦ Ἰωάννη, γιά νά ἐπιβάλει τήν ἔσχατη ποινή στό συνεργάτη του Θεολόγο, πού εἶναι ἐπιφορτισμένος νά κατηχεῖ καί νά ἐμπνέει τό νεανικό πλήρωμα τῆς Μητρόπολης;

Ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ἀσχετη ἐπικλήση, κατά τήν προσπάθεια δικαίωσης λαθεμένων χειρισμῶν.

Νά ὀφείλεται αὕτη ἡ ἐπιπόλαιη καί σπασμωδική φυλλομέτρηση τῶν ἱερῶν Κανόνων ἀπό τό Μητροπολίτη Ἀμβρόσιο καί ἡ βιαστική ἀντληση ἐπιχειρημάτων ἀπό κείμενα, πού ἀναφέρονται σέ ἄλλα περιστατικά καί σέ ἄλλους προβληματισμούς, στήν ἔλλειψη λιπαρῆς μελέτης ἢ στή θόλωση τοῦ νοῦ ἀπό τή μέθη τῆς ἐξουσίας καί στήν πλησμονή τῆς ἐμπάθειας, πού προκάλεσε ἡ καταπλήγωση τῆς φιλοπρωτείας του;

Ὅποια ἐρμηνεῖα καί ἄν δώσει κανεῖς, δέ θά βρίσκεται ἔξω ἀπό τά ἐπιτρεπόμενα ὅρια τῆς προσεκτικῆς, ἐπιστημονικῆς ψυχανάλυσης.

Ἐχουμε νά διατυπώσουμε μιά πρόταση στόν Μητροπολίτη Ἀμβρόσιο καί, παράλληλα, μιά ἀμφισβήτηση.

Στήν τελευταία παράγραφο τῆς Ἐγκυκλίου του, πού τή συνέταξε τή νύχτα τῆς Μεγάλης Τετάρτης, ἀφήνεται

στή διατύπωση μιᾶς ἐλπίδας καί, ταυτόχρονα, στήν ἐξαγγελία μιᾶς ἀπειλῆς. Λέει, πῶς «τό ἐπιτίμιον τοῦτο τοῦ μικροῦ ἀφορισμοῦ ἐπιβάλλεται προσκαίρως καί διά λόγους παιδαγωγικούς μόνον, προκειμένου ὁ Θεολόγος κ. Σ... νά ἀσχοληθῇ ὀλίγον τι καί μέ τήν διδασκαλία τῶν Ἀγίων Πατέρων περί Ἐκκλησίας καί Ἐπισκόπου».

Ἡ συμπεριφορά τοῦ Θεολόγου καθηγητῆ πρὸς τόν Ἐπίσκοπο Ἀμβρόσιο καί ἡ δημοσιογραφική του παρέμβαση στούς σχεδιασμούς τῆς Μητρόπολης δέν ἀποδεικνύουν, ὅτι ἔχει ἔλλειπή γνώση τῶν διδασκαλιῶν τῶν Πατέρων «Περί Ἐκκλησίας» καί «Περί Ἐπισκόπου». Ἀντίθετα, οἱ ὑπερφιάλες συμπεριφορές καί ἡ ἑξαλλη ἐπιθετικότητα τοῦ κ. Ἀμβρόσιου προδίδουν ἀνάπηρη θεολογική παιδεία καί κοσμική ἀντίληψη τοῦ ἀξιώματός του. Τοῦ συνιστοῦμε, λοιπόν, νά διαβάσει Πατέρες. Προσεκτικά. Καί ἀπαλλαγμένος ἀπό τό σύμπλεγμα τῆς Παπικῆς ἀπολυτοποίησης τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος. Νά μάθει νά συμπεριφέρεται ὡς Πατέρας. Καί νά φροντίζει γιά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μέ θυσιαστική ἀγάπη, ὡς γνήσιος ποιμένας.

Καί ἡ ἀμφισβήτησή μας:

Ποιμαντική φροντίδα καί πατρική ἀγάπη δέν ἐκφράζει ἡ κατακλείδα τῆς Ἐγκυκλίου του. Αὕτη φανερώνει σκληρότητα καί πρόθεση κατατρομοκράτησης τοῦ θύματός του.

Ὁ κ. Ἀμβρόσιος, προσπαθεῖ νά δείξει, πῶς ἔχει ἀνοιχτή τήν πατρική του ἀγκάλη, ἔτοιμη νά δεχτεῖ τόν καθηγητή καί νά τόν ἀποκαταστήσει στή θέση τοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας. Ὡστόσο, ἐξαγγέλλοντας τήν προσδοκία του, προβάλλει καί τό μαχαίρι τῆς ὀριστικῆς

«ΤΑ ΕΝ ΟΙΚΩ...»

Ἐβδομαδιαία ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα δημοσιεύεται τριεπίδη ἀνακοίνωση τοῦ Μητροπολίτη Καλαβρύτων, μὲ τὴν ὁποία ἐπισημαίνονται οἱ κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζει σήμερα καὶ ἡ πατρίδα μας καὶ ἡ Ὁρθοδοξία. Ἡ ἀνακοίνωση φέρει τὸν τίτλο «Ὀλομέτωπη ἐπίθεση» καὶ στὸν πρόλογό της ἀναφέρεται ὅτι: «Ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀντιμετωπίζουν μία ὀλομέτωπη ἐπίθεση καὶ ἀπὸ πολλὰς κατευθύνσεις! Οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἐπιτίθενται συστηματικά, γιὰ νὰ ξεθεμελιώσουν καὶ τὸν Ἑλληνισμό καὶ τὴν Ὁρθοδοξία μας. Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς δυστυχῶς, μένει ἀπληροφόρητος. Παραμένει στὸ σκοτάδι, ἐπειδὴ ὅσοι ἔχουν χρέος νὰ τὸν ἐνημερώνουν, δηλ. ἡ Τηλεόραση καὶ οἱ ἐφημερίδες, μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις,

καρατόμησης. Καὶ τὸν ἀπειλεῖ, πῶς θὰ τὸν τιμωρήσει μὲ «μεγάλου ἀφορισμό», ἂν δέ σκύψει νὰ ὑποταχτεῖ.

«Ἐτοιμῶς ἔχομεν, ἵνα δεχθῶμεν τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ, ἐάν αἰσθανθῇ τὴν πρὸς τοῦτο ἀνάγκην ἢ καὶ νὰ ὀδεύσωμεν πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ μεγάλου ἀφορισμοῦ, ἐάν τοῦτο καταστῇ ἀναγκαῖον, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας ἵπῶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται”.

μετέχουν σὲ μία ἀνεπίσημη συνωμοσία σιωπῆς! Ἀποσιωποῦν τὰ σημαντικὰ καὶ μεγιστοποιοῦν τὰ ἀσήμαντα». Ἀκολουθοῦν ὁκτώ (8) σημεία, στὰ ὁποῖα ὁ Σεβασμιώτατος ἐστιάζει τὶς ἀναφορές του καὶ τὸ κείμενο καταλήγει μὲ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα: «**ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:** Ἡ Ἑλλάδα μας καὶ ἡ Ὁρθοδοξία μας κινδυνεύουν. Τὸ ἔγκλημα συντελεῖται μὲ τὴν συμμετοχὴ των ΜΜΕ, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε. Ἀδελφοὶ Ἑλληνες καιρὸς νὰ ξυπνήσουμε ἀπ’ τὸν λήθαργο! Γιὰ τὰ παιδιὰ μας, γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας, γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μας».

Σὲ ὅσα στὸ κείμενο αὐτὸ καταγράφονται, τοποθετούμεθα εὐθέως, χωρὶς ἐνδοιασμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις. Εἴμεθα ἀπολύτως σύμφωνοι καὶ μὲ τὶς γενικὲς τοποθετήσεις καὶ μὲ τὶς εἰδικότερες ἀριθμημένες ὁκτώ

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, πῶς νὰ μὴ θρηνήσει κανεὶς καὶ πῶς νὰ μὴν ἀφήσει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἡ κατώδυνη διαπίστωση: Δέν ἔχομε Πάπα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, μὲ πρωτεῖα καὶ μὲ κοσμικὴ δύναμη. Ἔχομε, ὅμως, Παπίσκους καὶ τρομοκράτες. Καὶ ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς, εἶναι ὁ Μητροπολίτης Ἀμβρόσιος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(8) ἐπισημάνσεις του.

Ἐὰς μᾶς ἐπιτραπεῖ ὅμως νὰ διατυπώσουμε ὁρισμένες παρατηρήσεις καὶ νὰ ποῦμε ὅτι, ἀναφερόμενος εἰδικότερα ὁ Σεβασμιώτατος στοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὸ κείμενο ἐμφανίζεται προδῆλως ἐλλιπές. Ἀσχολεῖται καὶ ἐξειδικεύει ὁ Σεβ. Καλαβρύτων τοὺς κινδύνους, πράγματι σοβαροὺς, ἀπὸ πρόσωπα καὶ συμφέροντα, ποὺ κινοῦνται καὶ δροῦν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή μας καὶ δὲν καταπιάνεται καθόλου μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ τραγικὰ καὶ πρωτόγνωρα, τὰ ὁποῖα κατακλύζουν τὸ δικό μας, τὸν Ἑλλαδικὸ ἐκκλησιαστικὸ χῶρο. Ὅλα ἐκεῖνα, τὰ σκάνδαλα καὶ τὶς ἐκτροπὲς τῶν μεγαλόσχημων κυρίως κληρικῶν, ποὺ ἦλθαν στὸ προσκήνιο τὸν προηγούμενο χρόνο καὶ ποὺ ἀποτελέσαν θλιβερὸ ἀνάγνωσμα στὶς ἐφημερίδες καὶ ἐπαίσχυντο θέαμα στὶς τηλεοράσεις. Ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα γνωρίζει πολὺ καλὰ ὁ Σεβασμιώτατος καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς, σὲ ἀνύποπτη περίοδο, τὰ εἶχε ἐπισημάνει μὲ δηλώσεις του, ἀλλὰ καὶ μὲ δημοσιεύματα ἀπὸ τὴν περιοδικὴ ἔκδοσι τῆς Μητροπόλεώς του. Αὐτά, ὅμως, στοὺς ἀριθμώμενους κινδύνους, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὰ ἀντιπαρέρχεται τώρα μὲ τὸ κείμενο τῆς ἀνακοινώσεώς του. Καὶ προτιμᾷ ἐπ' αὐτῶν τὴ σιωπὴ.

Ὅπως καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς γνωρίζει ὁ Δεσπότης, ἡ Ὁρθοδοξία μας δὲν εἶναι ἰδεολογία, οὔτε κοσμικὸς σχηματισμὸς, ὅπως οἱ ἐχθροὶ τῆς τὴν θεωροῦν καὶ τὴν πολεμοῦν. Εἶναι φρόνημα καὶ βίωμα. Οὔτε ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι κάποιος Ὁργανισμὸς, ἀλλὰ σῶμα Χριστοῦ «ἀγία καὶ ἁμωμος, μὴ ἔχουσα σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων». Καὶ πρέπει καὶ τοῦτο νὰ κατανοή-

σουμε. Ἡ Ὁρθοδοξία μας, γιὰ νὰ ἐστιάσουμε ἐδῶ τὶς ἀναφορὲς μας, κινδυνεύει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς αἰνιγματικὲς συμπεριφορὲς καὶ τὶς ἐκτροπὲς πάσης φύσεως, ποὺ παρατηροῦνται καὶ ἀναπτύσσονται στὸ δικό της χῶρο ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς, οἱ ὁποῖες ἀλλοιώνουν τὸ φρόνημα τῶν πιστῶν καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες πλήττεται καὶ τραυματίζεται τὸ κύρος τῆς καὶ ἐνισχύεται ἡ φαρέτρα τῶν ἐχθρῶν τῆς.

Οἱ κατὰ καιροὺς πονηροὺς ἀναφυόμενοι «Κώδικες Ντὰ Βίντσι», τὰ κάθε προελεύσεως καὶ ἀποχρώσεως «Εὐαγγέλια τοῦ Ἰουδα», οἱ βραβεύσεις «τῶν Τεράτων» καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἡχηρὰ παρόμοια μικρὴ μόνο ζημιὰ, παρὰ τὶς διαθέσεις τῶν ὑποκινητῶν τους, μποροῦν νὰ προκαλέσουν στὸ πλήρωμα, συγκρινόμενα μὲ τὰ ὀλέθρια σφάλματα καὶ τὰ τραγικὰ ἀτοπήματα, ποὺ συμβαίνουν καὶ σήμερα ἀποκαλύπτονται στὸ δικό μας ἐκκλησιαστικὸ χῶρο. Καὶ δὲν θὰ ἦταν τολμηρὴ ἡ διαπίστωσή μας, λέγοντας ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα ἐλάχιστα, ἢ ἴσως καὶ καθόλου, δὲν ζημιώνουν τὸ φρόνημα τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε κἂν τὸ ἀπειλοῦν, τουναντίον προκαλοῦν τὴν ἀηδία καὶ τὴν ἀποστροφὴ, ὅπως αὐτὸ καὶ τώρα τελεutaία μὲ ἱκανοποίησι τὸ εἶδαμε καὶ τὸ διαπιστώσαμε.

Κινδυνεύει λοιπὸν ὁ δικός μας ἐκκλησιαστικὸς χῶρος, πρωτίστως καὶ κυρίως, ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔκτροπα καὶ τὶς κακὲς συμπεριφορὲς τῶν Ποιμένων μας, ποὺ τὰ ζοῦμε, ποὺ τὰ βλέπουμε καὶ ποὺ τὰ διαβάζουμε καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἐπίμαχον ἀνακοίνωσή του ὁ Σεβασμιώτατος τηρεῖ ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῇ».

Κινδυνεύει ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὸ φιάσκο τῆς ἐπίμονα ἐπαγγελθείσης «αὐτοκάθαρ-

σης» στο χώρο Της, ή όποια, όπως άλλωστε και άναμενόταν, ποτέ δέν έγινε και ή όποια, κατά τή σοβαρή δήλωση του 'Επίτιμου Είσαγγελέα του 'Αρείου Πάγου Κρουσταλλάκη, αποτέλεσε άπλως ένα «πυροτέχνημα».

Κινδυνεύει ή 'Εκκλησία μας από τις ιδιόρρυθμες και αίνιγματικές συμπεριφορές μεγάλοςχημων κληρικών, τις όποτες οί πάντες γνωρίζουν και για τις όποτες οί πάντες άδιαφορούν. Και πρέπει έδω νά μάς προβληματίσει ιδιαίτερα ή δημόσια τοποθέτηση του Θεολόγου και Πανεπιστημιακού δασκάλου Κορναράκη ότι ή έκκλησιαστική διοίκηση, άντι νά διώκει, «προστατεύει και καλύπτει τήν έπισκοπική όμοφυλοφιλία». Και μή μάς πεί ό άγιος Καλαβρύτων ότι οί θλιβερές αύτες συμπεριφορές θά ένοχληθοούν με τήν κυκλοφορία, όπως με άλλη δήλωσή του προτείνει, μιās έγκυκλίου για καταδίκη τής όμοφυλοφιτίας, γιατί πρέπει ασφαλώς νά γνωρίζει, ότι πρώτοι που θά σπεύσουν νά συνυπογράψουν σ' αυτή τήν πρωτοβουλία θά είναι οί ίδιοι οί βαρυνόμενοι κληρικοί. 'Αλλα πρέπει νά είναι τά μέτρα και άλλη αντιμετώπιση πρέπει νά έχει ή άηδιαστική αύτή κατάσταση. Και αύτό τό γνωρίζει πολύ καλά ό Σεβασμιώτατος.

Κινδυνεύει ή 'Εκκλησία μας, όταν τó πλήρωμα με κατάπληξη βλέπει νά παραπέμπονται και νά δικάζονται ως κοινοί ύπόδιχοι στα άκροατήρια των κακουργιοδικείων άνώτατοι κληρικοί για σοβαρά άδικήματα του κοινού ποινικού δικαίου, τά όποια ή 'Εκκλησιαστική διοίκηση τά γνώριζε και τά άνέχονταν έπί μακρόν.

Κινδυνεύει ή 'Εκκλησία μας, όταν βλέπουμε νά κυκλοφορούν στα άνακριτικά

γραφεΐα, στις δικαστικές αίθουσες και στα καταστήματα των φυλακών κληρικοί και ρασοφόροι, οί όποιοι κατηγορήθηκαν εύθέως και με δικαστικές πράξεις για ένεργό συμμετοχή στα παρεκκλησιαστικά και παραδικαστικά κυκλώματα, και όχι μόνο, και τούς όποιους ή έκκλησιαστική διοίκηση άνέχεται ακόμη και σήμερα και δέν μπορεί ή δέν θέλει νά τούς πλησιάσει και νά κινήσει άμέσως τις διαδικασίες για τήν άποβολή του ράσου.

Κινδυνεύει ή 'Εκκλησία μας, όταν τó γνωστό παπαδάκι με τή γλυκειά φωνή χειροτονεΐται σέ 'Αρχιμανδρίτη με τήν παρουσία του Προκαθημένου «έν φιλεόρτοις τάξεσιν», για νά τοποθετηθεί άμέσως μετά, όχι στο ύπαλληλικό προσωπικό τής 'Αρχιεπισκοπής, αλλά ως Διευθυντής του ιδιαίτερου Γραφείου του ίδιου του 'Αρχιεπισκόπου και από εκεί νά πετάξει, μετά από λίγους μήνες, τά ράσα του μπροστά στα άρχιεπισκοπικά γραφεΐα, δηλώνοντας έκφώνως ότι «θέλει νά ζήσει τή ζωή του!».

Για όλα τά παραπάνω, και δέν είναι μόνο αυτά, ούδεμία άναφορά γίνεται στο κείμενο του Μητροπολίτη Καλαβρύτων, για τούς κινδύνους, που διατρέχει ή 'Ορθοδοξία και ή 'Εκκλησία μας. 'Ο Σεβασμιώτατος, με τις όρθες κατά τά λοιπά τοποθετήσεις του, προτίμησε νά μιλήσει έπί του ασφαλούς, και χωρίς προσωπικό κόστος, για τις επιθέσεις, που γίνονται σέ βάρος τής 'Εκκλησίας και τής πατρίδας μας μόνο από τούς τρίτους, «τούς έξωτικούς» και όχι για τις πομπές των δικών μας. 'Ας μάς έπιτραπεί όμως νά παρατηρήσουμε, ότι για νά νομιμοποιούμεθα στους άυστηρούς έλέγχους έναντι των τρίτων, θά πρέπει πρώτα νά ασχολούμεθα με

τὰ συμβαίνοντα «ἐν οἴκῳ» καὶ μετὰ νὰ προχωροῦμε στὰ «ἐν δήμῳ». Γιατί διαφορετικά, ἐκεῖνοι, πὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ συντακτικὸ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, θὰ χαρακτηρίσουν αὐτές μας τίς τοποθετήσεις ὡς «σχῆμα πρωθύστερον». Καὶ νὰ προσθέσουμε ἀκόμη καὶ τοῦτο. Ὁ εὐσεβὴς λαός μας ἀντιλαμβάνεται τίς σεισμικὲς δονήσεις καὶ τίς καταστροφές καὶ ἐρεθίζεται καὶ ἀγανακτεῖ, ὅταν «ἀποσιωποῦμε τὰ σημαντικὰ καὶ μεγιστοποιοῦμε τὰ ἀσήμαντα» κατὰ τὸν εὐστοχο χαρακτηρισμὸ τοῦ Δεσπότη.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Ὁ Σεβ. Καλαβρύτων μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 6 ἐπικριτικὴ παρατήρησή του ἀναφέρεται καὶ σὲ διάφορα δημοσιεύματα ἐφημερίδων, μὲ τὰ ὁποῖα, ὅπως τονίζει, «ἐμμέσως πλῆττεται ἡ Ὁρθοδοξία μας». Καὶ ἐντοπίζει εἰδικότερα ἓνα χαρακτηριστικὸ δημοσίευμα (ἄρθρο) στὸ «BHEMA-GAZINO» τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἐποχὴ τῶν κεφτέδων». Στὸ σημεῖο αὐτὸ νομίζουμε, ὅτι θὰ στενοχωρήθηκε ἰδιαίτερα ὁ Μακαριώτατος, ὁ ὁποῖος, ὅταν τὸ παραπάνω ἔνθετο (BHEMA-GAZINO) συμπλήρωνε δυὸ χρόνια κυκλο-

φορίας, ἀπευθυνόμενος μὲ συγχαρητήρια ἐπιστολὴ τοῦ στὸ διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδας «BHEMA» Ψυχάρη, ἔγραφε, μετὰξὺ ἄλλων, καὶ τοῦτα: «Ἀγαπητὲ κ. Ψυχάρη, Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῶν δυὸ ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἔκδοση τοῦ ἐνθέτου περιοδικοῦ BHEMA-GAZINO, θὰ ἤθελα νὰ μοιραστῶ μαζί σας αὐτὴ τὴ χαρὰ καὶ νὰ καταθέσω μερικὲς σκέψεις μου. Ἡ ἐφημερίδα «ΤΟ BHEMA» εἶναι ὄχι μόνο ἓνα μέσο ἐντυπῆς ἐπικοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ἓνας διδάσκαλος κοινωνικῆς συνευθύνῃς... Ἡ ἔκδοσή τοῦ BHEMA-GAZINO, ἐν προκειμένῳ, δικαίωσε τὴν ἱστορίᾳ καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐφημερίδας... Ἐπιθυμῶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω γιὰ πολλὰ ἀκόμη χρόνια τὸ BHEMA-GAZINO κάθε Κυριακὴ πρωΐ, τόσο ὡς ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς ἐφημερίδας σας, ὅσον καὶ ὡς ξεχωριστὴ ὄντοτητα ὁλοκληρωμένης ἐνημέρωσης καὶ σωστῆς ψυχαγωγίας.

Καλὴ ἐπιτυχία εἰς τὸ ἔργο σας καὶ τοὺς ὁραματισμούς σας, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἐλευθέρῃς πληροφόρησης, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον τῆς χώρας μας. Μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης, ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος».

ὁ Σχολιαστής

Παπα-Γιάννη

Τί χρωστοῦν οἱ Χριστιανοί τῆς περιοχῆς τῆς Κοζάνης καὶ καταδικάζονται συνεχῶς στό γκέτο τῆς ντροπῆς;

Θά φταῖνε, ἂν πιάσουν στὰ χέρια τὰ ρόπαλα;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

«Τεκμήριο άθωότητας» και «τεκμήριο ένοχής»

Πολλά είναι τά σκάνδαλα στό χώρο τής αγίας μας Έκκλησίας, πού έκθέτουν όλο τό ιερατείο και κυρίως τό σώμα τών Έπισκόπων. Συχνά, οί σκανδαλοποιοί άφήνουν ύπονοούμενα: «ύπάρχουν πολλοί άλλοι». Η κατάσταση αύτή είναι άπόρροια μιās νοσηρής έκκλησιαστικής δικαιοσύνης, πού κουκουλώνει μάλλον, παρά ξεκαθαρίζει σκάνδαλα. Έτσι, αύτά λιμνάζουν στά κοσμικά δικαστήρια ή σέρνονται, μέ περιοδικώς αύξομειούμενη ένταση, στά ΜΜΕ, (πρός τά όποια-είναι έμφανές-διοχετεύεται πακτωλός χρήματος έκκλησιαστικού, προκειμένου νά εξαγοραστεί κάθε φορά ή πρόσκαιρη σιωπή τους). Ίδού κάποια παραδείγματα.

Έρέας, εις βάρος τοῦ όποίου είχε άσκηθεϊ ποινική δίωξη, μέ τήν κατηγορία ότι έχμεταλλευόταν άλλοδαπές γυναικες, τίς όποιες προωθοῦσε στήν πορνεία, ρωτήθηκε δημοσίως γιά τή δράση του. Χωρίς νά τήν άρνηθεϊ, ειπε: «ό άναμάρτητος πρῶτος τόν λίθον βαλέτω!» Ύπαινιγμός μέ πολλούς αποδέκτες...

Σέ άλλη περίπτωση, άσκήθηκε δίωξη γιά άρχαιοκαπηλία εις βάρος άρχιμανδρίτη, ό όποίος προφυλαχίστηκε γιά πολλούς μήνες. Τό ίδιο πρόσωπο συνοδεύουν έντονες φήμες γιά έμπλοκή του σέ ρόζ ιστορίες. Κατά τή δίκη, τό δικαστήριο δέχτηκε ότι ή άξία τών άρχαίων αντικειμένων, τά όποια είχε, κατά τό κατηγορητήριο, σφετεριθεϊ ήταν άξίας μικρότερης από τήν άρχικώς έκτιμηθεϊσα. Η πράξη από κακούργημα χαρακτηρίστηκε πλημμέλημα, πού

είχε πιά παραγραφεί. Η δίωξη τερματίστηκε. Η ένοχή τοῦ κατηγορούμενου δέν έρευνήθηκε. Ο ίδιος θεωρεί τόν έαυτό του δικαιωμένο και διεκδικεί τή θέση του στήν παλιά ένορία του. Ένορίτες άντιδροῦν. Εκείνος μέ θράσος άπειλεϊ μέ μηνύσεις. Ο λαός είναι ύποχρεωμένος νά τόν δεχθεϊ, έστω και βιαίως! Άλλωστε, ό μόνος είναι;...

Γνωστός Μητροπολίτης έλέγχεται γιά έμπλοκή σέ χοντρό ρόζ σκάνδαλο και γιά πλουτισμό άθέμιτο. Άνεπίτρεπτο γιά κληρικό. Εις βάρος του έκκρεμεϊ αύτεπάγγελτη ποινική δίωξη. Η Έρά Σύνοδος μετά από ύποτυπώδεις και στημένες άνακρίσεις τόν είχε άπαλλάξει «πάσης κατηγορίας». Πρό τής γενικής κατακραυγής, όμως, τόν κήρυξε έκπτωτο μέ διαδικασίες έξ ίσου έωλες από κανονικής άπόφews, όσο και εκείνες μέ τίς όποιες τόν είχε άθώώσει. Ο Μητροπολίτης, στηριζόμενος στήν άντικανονικότητα τής χωρίς δίκη έκπτώσεώς του και στήν προηγηθεϊσα άθώωσή του από τήν ίδια Σύνοδο, άπαιτεϊ τήν επάνοδό του στό θρόνο του. Καρφί δέν τοῦ καίγεται γιά τό σκανδαλισμό τοῦ λαοῦ. Μέ τό πειθήνιο ιερατείο άπόλυτα κάτω από τόν έλεγχο του, άσε τόν κόσμο νά σκανδαλίζεται. Άς άντιδρῶ, άς άδιαφορεϊ, ή άς γυρίζει τήν πλάτη στήν Έκκλησία. Γιά τό Μητροπολίτη τό μεγάλο του όπλο είναι ή άπειλή: «Θά πάρω μαζί μου πολλούς στά τάρταρα». Ποιούς ύπονοεί άραγε; Η ύποφία σκεπάξει όλους τούς ύψηλά ισταμένους έκκλησιαστικούς...

Γιά τά σκάνδαλα «φιληδονίας» και «φι-

λοχηρηματίας» ή έκκλησιαστική δικαιοσύνη δείχνει μεγάλη άνοχη. Ἐφαρμόζει κατά κόρον τό «τεκμήριο άθωότητας», ότι, δηλαδή, οὐδείς θεωρεῖται ένοχος, άν ή ένοχή του δέν άποδειχθεῖ. Τεκμήριο σωστό. Ὁμως, οὐδέποτε «άποδείχτηκε» κάποια ένοχή γιά σκάνδαλα, όπως τά παραπάνω, όσες άποδείξεις και άν προσκομίζονται στους δικαστές Ἐπισκόπους. Μέ χίλια δυό νομικίστικα τερτίπια ή δέν λαμβάνονται ύπόψη, ή θεωροῦνται άναξιόπιστες. Ἐτσι, «φιλήδονοι» και «φιλοχρήματοι» ιερωμένοι, γιά τήν ένοχή των όποιων οί λίθοι βοοῦν, και έξ αίτίας των όποιων πολλά είναι τά θύματα, πού βογκοῦν, μένουν άπό τήν έκκλησιαστική δικαιοσύνη στό άπυρόβλητο.

Ἀντίθετα, ή έκκλησιαστική δικαιοσύνη εἶναι άμείλικτη, όταν έρευνά ύποθέσεις, κατά τίς όποτες κάποιοι, κληρικοί ή λαϊκοί, άσχοῦν δημόσιο έλεγχο και διαμαρτύρονται γιά τό ήθος ή τίς έέργειες ταγών της Ἐκκλησίας. Ἰδίως ύποθέσεις «άπειθειας» σέ τραγελαφικές, παράνομες και άντικανονικές «συνοδικές» άποφάσεις δέχονται βαρύ τόν πέλεκυ του κολασμοῦ. Πολύ συχνά, μάλιστα, χωρίς καν νά περάσουν άπό τή βάσανο μιᾶς δίχης. Μέ άυθαίρετες, ιεροεξεταστικής χροιάς άποφάσεις, επιβάλλονται οί έσχατες των ποινών: έκθρονίσεις, καθαιρέσεις, άφορισμοί. Γιά τούς σκληροπυρηνικούς επιβήτορες της έκκλησιαστικής έξουσίας, αὐτές οί ύποθέσεις άποτελοῦν βαρειά, «ιδιώνυμα» έγκλήματα. Οί «δράστες» βαρύνονται μέ ένα άκαταμάχητο «τεκμήριο ένοχής». Δέν χρειάζεται έρευνα γιά τά κίνητρά τους και τίς προϋποθέσεις, κάτω άπό τίς όποτες ένήργησαν. Εἶναι εκ προοιμίου ένοχοι.

Σ' αὐτή τήν κατηγορία των άστήρικτων

ποινών υπάγεται ή γνωστή έκθρόνιση των δώδεκα Μητροπολιτών και έν συνεχείᾳ ή επιβολή άνυπόστατου έπιτιμίου άκοινωνησίας σέ τρεῖς άπό αὐτούς, μέ συνοπτικές διαδικασίες «συνοδικών» άποφάσεων. Ἀκόμα, ό άφορισμός του θεολόγου κ. Ν. Σωτηρόπουλου, και, πρόσφατα, ή καθáίρεση του άρχιμανδρίτη π. Εὐθύμιου Τρικαμινά. Γιά τόν τελευταίο, ό άρθρογράφος Α. Καρκαγιάννης («ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 8-2-06) σχολίασε: «Διάβασα τό κατηγορητήριο και ξαναζωντάνεφε μέσα μου... όλόκληρος ό Μεσαίωνας. Καί σκέφθηκα. Καλά, δέν βρήκαν κανένα άλλον νά δικάσουν, τόν π. Εὐθύμιο βρήκαν;...». Βλέπετε, γι' αὐτές τίς περιπτώσεις δέν ύπάρχει «τεκμήριο άθωότητας». Ἰσχύει τό άτεγχο «τεκμήριο ένοχής»...

Μακαβαῖος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ό Μητροπολίτης

Ἀττικῆς και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλών Ἀττικῆς

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X